

Første afsnit (Det levende væsen) – Kapitel 8 (Reinkarnationsprincippet) – Lektion 34

Reinkarnationsprincippet og kredsløbsprincippet

1.

Fra lektion 3, stk. 23 husker vi, hvorledes det blev påvist, at det levende væsen må anses for at være en udødelig realitet – altså en realitet, der aldrig er begyndt, og som aldrig vil ophøre med at eksistere; og fra analyserne af bl.a. perspektivprincippet husker vi, hvorledes det blev fremhævet, at det levende væsens evige liv former sig som en uophørlig, oplevelsesmæssig vandring gennem indbyrdes forbundne spiralafsnit eller spiraldøgn. Imidlertid er det jo også en kendsgerning for os, at ethvert levende væsen før eller siden rammes af den proces, man kalder døden, og det kunne derfor have sin interesse at få skabt klarhed over, hvorledes det levende væsens udødelighed kan harmonere med det faktum, at ethvert individ også er undergivet dødens proces.

Martinus oplyser her, at døden er noget, der i virkeligheden kun angår det levende væsens fysiske organisme – ja, i virkeligheden er noget, der kun kommer ind til tilværelsen som følge af, at det levende væsen i visse perioder af sit evige liv gør brug af en fysisk organisme. Grundet mange forskellige omstændigheder kan en fysisk organisme nemlig kun i en begrænset tid bevare den funktionsdygtighed, der gør den egnet til at virke i manifestationens og sansningens tjeneste – hvad der jo jævnfør analyserne i lektion 16 er dens primære bestemmelse – og det betyder, at den kun har en begrænset levetid, idet der ved levetid netop forstås den periode, hvor organismen virker i manifestationens og sansningens tjeneste. Når den ikke længere formår at opfylde dette sit egentlige formål, udskilles den derfor automatisk fra Jeget og den psykiske struktur, hvad igen medfører, at den i modsætning til tidligere kommer til at fremtræde som en materiekombination, til hvilken der ikke længere knytter sig nogen livsfunktioner. Den fremtræder kort sagt som et lig og dermed som en organisme, hvis levetid er afsluttet.

2.

Den såkaldte dødsproces er altså i virkeligheden en proces, der består i, at den fysiske organisme udskilles fra Jeget og dets psykiske struktur! Som vi alle ved, kan der være mange forskellige, ydre årsager til, at dødsprocesser startes i de fysiske organismer, og yderligere ved vi, at de fleste af disse årsager må betegnes som unaturlige, idet de indledes på tidspunkter, hvor organismens egen naturlige funktionsperiode endnu ikke er udløbet. Den eneste naturlige årsag til dødsprocessens indledning, som eksisterer, er den alderdommen repræsenterer. Denne alene kan betragtes som en naturlig dødsårsag, hvorimod alle andre så som vold, mord, drab, ulykke, sygdom og andre dødbringende skæbnefaktorer må betragtes som unaturlige, idet de afbryder organismens sanse- og manifestationsmæssige virke på tidspunkter, hvor dens rolle endnu ikke naturligt er udspillet.

3.

Hvad enten døden nu indtræder på naturlig eller unaturlig måde, medfører den under alle omstændigheder, at Jegets sanse- og manifestationsmæssige tilknytning til den fysiske verden afbrydes. Thi denne kan alene opretholdes i kraft af et redskab, der selv er bygget op af fysisk materie – altså af netop en fysisk organisme. På den anden side er Jeget særdeles afhængigt af denne sanse- og manifestationsmæssige tilknytning til den fysiske verden, thi det er i virkeligheden på denne, hele dets mulighed for at udvikle sig og derigennem opnå en højere bevidsthedstilstand beror. Følgelig må det også være i Jegets interesse at genoprette det ved døden afbrudte tilknytningsforhold til den

fysiske verden, hvad der ifølge sagens natur kun kan lade sig gøre gennem dette, at der etableres en ny fysisk organisme, som Jeget gennem sin psykiske struktur er knyttet til. Jeget må kort sagt på ny forbinde sig med den fysiske materie – det må reinkarnere i den fysiske verden.

4.

Som det hermed vil kunne forstås, er det Jegets behov for at hæve sit bevidsthedsniveau, der i forbindelse med den omstændighed, at en fysisk organisme kun kan have en begrænset levetid, motiverer Jegets tilbøjelighed til at genskabe en fysisk organisme og dermed på ny forbinde sig med den fysiske verden.

At en sådan genskabelse af den fysiske organisme virkeligt skulle kunne lade sig praktisere er som regel noget af det, der falder det vesterlandske menneske vanskeligst at gøre sig fortrolig med, hvorimod det for flertallet af østerlændinge står som noget ganske selvfølgeligt og naturligt. For disse sidstnævnte er reinkarnationen (re-incarno = tilbage til kødet) eller genfødslen noget helt obligatorisk, noget, der ikke er mere usædvanligt og mystisk end den kendsgerning, at det for ethvert fysisk eksisterende menneskes vedkommende i det mindste én gang er lykkedes det at skabe en fysisk organisme; hvorfor skulle det da ikke kunne lade sig gøre igen? –

Når det for det vesterlandske menneske falder vanskeligt at fatte og acceptere reinkarnationstanken, skyldes det utvivlsomt først og fremmest de samme problemer, som øjensynligt i sin tid anfægtede farisæeren Nikodemus: jamen, hvordan kommer et menneske atter ind i moders liv?

-Det er jo sædvanligvis det voksne menneske, der udsættes for at møde reinkarnationsideen, og for et sådant menneske kan det meget naturligt være vanskeligt at forestille sig, både hvordan dets nuværende voksne organisme skal kunne afløses af en foster- og barneorganisme, samt hvordan dets nuværende voksenbevidsthed skulle kunne afløses af en udpræget barnebevidsthed. Og ikke mindst kan sådanne problemer virke utilgængelige for netop det vesterlandske menneske, der i langt mindre grad end det østerlandske er indstillet på irrationel (fornuftsstridig) tænkning.

5.

Som det vil kunne forstås, er reinkarnationsideen eller ideen om genfødsel egentlig ikke af ny dato i verden, idet den som nævnt allerede gennem lange tider har været kendt i østen. Der er således ikke tale om, at denne idé just introduceredes for menneskeheden af Martinus, således som tilfældet er med adskillige andre af de ideer og synspunkter, der optræder i det kosmiske verdensbillede. Selv inden for den vesterlandske kulturkreds er reinkarnationstanken ældre end Martinus' kosmiske verdensbillede, idet betydningsfulde åndelige bevægelser som teosofien og antroposofien allerede fra omkring århundredskiftet har gjort et både stort og værdifuldt arbejde for at udbrede kendskabet til netop denne tanke.

Ikke desto mindre indgik oplevelsen af reinkarnationens princip spontant i de kosmiske visioner, gennem hvilke Martinus' forudsætninger for at udtale sig om livsmysteriets løsning i sin tid blev til, hvorfor dette princip da også helt naturligt måtte komme til at indtage en plads i netop det verdensbillede, som er blevet resultatet af Martinus' anstrengelser for at anskueliggøre disse visioner for menneskeheden. Og hvilken plads indtager reinkarnationsprincippet så her? – Ja, det indtager slet og ret en plads som en principiel organismeudskiftningsmetode, en organismeudskiftningsmetode, der i sin inderste natur er styret og behersket af tilværelsens store kredsløbsprincip. Netop heri må man se årsagen til, at det som sket i lektion 2, stk. 15 er både nødvendigt og berettiget at betegne reinkarnationsprincippet som en variant af kredsløbsprincippet.

Reinkarnationsprincippet mekanisme

6.

Ved reinkarnationens princip forstås altså den metode, at Jeget under sin pilgrimsfærd gennem spiralkredsløbets fysiske zone erstatter enhver opslidt eller forulykket fysisk organisme med en ny fysisk organisme og derigennem fornyer sin sans- og manifestationsmæssige tilknytning til den fysiske verden.

Når Jeget i det hele taget udfolder anstrengelser i denne retning, skyldes det som allerede antydnet et særligt sæt drivende faktoreres indflydelse, hvilket sæt faktorer tilsammen kan betegnes som reinkarnationsprincippet mekanisme. Vi skal i det følgende se lidt på denne mekanisme.

Som den første af de antydede faktorer skal nævnes urbegæret – Jegets begær efter livets oplevelse.

Som den næste skal nævnes kontrastprincippet, der jo i forbindelse med urbegæret udløser Jegets behov for kontrastvirkninger. – Som vi ved, udgør dette princip sammen med just urbegæret selve drivkraften bag hele Jegets stræben efter at forny sin livsoplevelse effektivt. Imidlertid kan denne fornyelse kun gennemføres, dersom Jeget foruden at skabe elementær variation i livsoplevelsen sørger for også at højne dens åndelige kvalitet eller niveau. Og netop denne omstændighed betegner den egentlige anledning til, at det levende væsen bliver genstand for princippet udvikling, idet der ved udvikling forstås den hævnning af bevidsthedsniveauet, der automatisk følger i sporet af enhver form for anstrengelser i retning af at højne livsoplevelsens kvalitet.

Som den tredje af reinkarnationsmekanismens faktorer skal nævnes et kosmisk skaberprincip, som vi senere skal komme nærmere i berøring med, nemlig livsenhedsprincippet. Dette princip er bl.a. virksomt i den fysiske organisme, hvor det giver sig udslag i dét principielle skema, efter hvilket organismen er bygget op, et skema, der kort kan udtrykkes som systemet: livsenheder inden i livsenheder (en livsenhed er det samme som et levende væsen).

Som vi ved, er en fysisk organisme bygget op af organer, der igen er bygget op af celler, der igen er bygget op af molekyler, atomer og elementarpartikler. Set fra den kosmiske bevidstheds udsigtspunkt er imidlertid hver eneste af disse detaljer eller stofenheder identisk med et levende væsens fysiske organisme, hvad der altså er ensbetydende med, at vores fysiske organisme er bygget op af talrige andre levende væsens fysiske organismer, eller for at være helt nøjagtig: af levende mikrovæseners fysiske organismer.

Imidlertid er disse mikrovæseners livsrytmer af helt andre størrelsesordener end vores egen, i forhold til hvilken de ifølge sagens natur repræsenterer rene mikroformater. I praksis giver dette forhold sig udslag i, at der med organismens fremadskridende levealder opstår et større og større både åndeligt og fysisk modsætningsforhold såvel mellem organismens indehaver og dens mikrovæsen som mellem disse mikrovæsen indbyrdes. Og dette giver sig igen udslag i, at organismens evne til at vedligeholde og gendanne sig selv efterhånden udviser en mere og mere udpræget dalende tendens, indtil den til sidst betegner et minimum og munder ud i organismens udskillelse fra Jeget og dermed dens forvandling til et lig. Det er således ikke mindst livsenhedsprincippet, der foranlediger, at den fysiske organisme med tiden præges af alderdommens symptomer og selv i heldigste fald kun har en begrænset levetid.

Reinkarnationsmekanismens fjerde faktor repræsenteres af nok et kosmisk skaberprincip, nemlig talentkerneprincippet. Som det vil huskes, foranlediger dette princip, at det levende væsen gennem hele sin skabende udfoldelse beriges med et stadigt voksende antal talentkerner i overbevidstheden, hvilke talentkerner tilsammen bærer hele dets videns- og erfaringsforråd samt alt, hvad det råder over af forudsætninger for at opretholde en organisk struktur – såvel fysisk som psykisk.

Talentkerneprincippet betinger kort og godt, at det levende væsen er undergivet udvikling derved, at det i sin overbevidsthed kan fastholde essensen af både sine oplevelser og sine skabende anstrengelser og derigennem blive i stand til at hæve sin bevidsthed og hele skabende begavelse til et stadigt højere niveau.

Som følge af den omstændighed, at den fysiske organisme er bygget op i tung, fysisk materie, vil der uvægerligt i den samme organismes levetid komme et tidspunkt, hvor den ligesom ikke rigtigt kan følge trop med individets åndelige vækst og på grund heraf ligefrem begynder at blive en hindring for dennes fortsættelse. På grund af sin træghed kan organismen ikke tilstrækkeligt effektivt vedblive med at ændre og omstille sig i takt med individets rent åndelige erfaringsdannelse, og der opstår herigennem et større og større modsætningsforhold mellem organismens naturlige, oprindelige dispositioner på den ene side og de gennem den forløbne tids træning og erfaringsdannelse erhvervede talenter på den anden side. Og til slut giver dette modsætningsforhold sig udslag i en regulær konflikt, en konflikt der består i, at individet på givne områder ikke længere får noget nævneværdigt udbytte af en fortsat træning og herved gribes af enten modløshed eller utilfredshed med sig selv – måske begge dele. Det føler, at det gennem en fortsat træning højst kan opnå at bevare den besværligt erhvervede standard, men at det ikke kan overtrumfe denne (man bliver f.eks. ikke en Paganini på ét liv, selv om man øver sig aldrig så flittigt på at spille violin). For at kunne det, må det simpelt hen bringe sig i besiddelse af en organisme, der med hensyn til naturlige dispositioner er i de erhvervede talenters tydelige favør, og dette kan naturligvis kun lade sig gøre ved at udskifte den gamle organisme med en ny og relativt set bedre organisme. – Talentkerneprincippet, af hvilket al udvikling kosmisk set afhænger, gør altså uden videre en organismeudskiftningsmetode aktuel, en organismeudskiftningsmetode, som just reinkarnationsprincippet til fulde imødekommer.

Der kunne her være god grund til at spørge, hvorfor det er så nødvendigt for væsenet at erhverve sig en ny fysisk organisme? Var det ikke tilstrækkeligt blot at befri sig for den gamle og så fortsætte udviklingen på et rent åndeligt plan? – Uden på nuværende tidspunkt at kunne komme nærmere ind på dette i virkeligheden omfattende emne skal det oplyses, at det levende væsen i visse epoker af sin evige tilværelse – nemlig i de epoker, hvor det fremtræder som kosmisk bevidstløst – i fundamental grad er afhængigt af den specielle erfaringsdannelse, som den tunge, fysiske materieverden åbner adgang for. Uden netop denne specielle erfaringsdannelse ville det nemlig aldrig nogen sinde kunne genopnå den kosmiske bevidsthedstilstand, idet den fysiske verden med just dens tunge, modstræbende materier i virkeligheden udgør det levende væsens eneste chance for at opnå visdom og derigennem kosmisk bevidsthed. Visdom er nemlig helt enkelt den forædlede essens af et gennemgribende kendskab til forskellen på principperne "godt" og "ondt", og just et sådant kendskab kan kun erhverves i en verden, hvor materierne frembyder modstand mod bevægelse og prægning, og hvor det uvægerligt medfører smerte at tænke forkert, d.v.s. tænke på en måde, der er i modstrid med livets og naturens love. Den fysiske verden kan ligefrem betragtes som en skole i visdom og livskunst, en skole, som ingen åndelig tilværelsesform nogen sinde vil kunne erstatte. I de perioder af sin evige tilværelse, hvor det levende væsen fremtræder som kosmisk bevidstløst, er det derfor nødt til at frekventere den fysiske verden, og det bliver derved, jævnfør de foranstående analyser vedrørende talentkerneprincippetets betydning og konsekvenser, også afhængigt af en metode til at erstatte en forældet og stagneret organisme med en ny og formbar. – Nødvendigheden af fysisk erfaringsdannelse kan med andre ord betragtes som reinkarnationsmekanismens femte faktor.

Og endelig skal som den sjette og sidste betydelige faktor ved reinkarnationsprincippetets mekanisme nævnes karma- eller skæbneprincippet, det princip, ifølge hvilket et levende væsen er forudbestemt til på sig selv at skulle møde og opleve virkningerne af de impulser og årsager, det tidligere selv har udløst mod omgivelserne.

Når dette store skaberprincip kommer i betragtning som en faktor ved reinkarnationsprincippet mekanisme, skyldes det simpelthen den omstændighed, at det i forbindelse med de foran skitserede forhold i høj grad gør en organismeudskiftningsmetode aktuel. Thi netop det fysisk engagerede væsen udløser i kraft af sin store uvidenhed om livs- og naturlovene en mangfoldighed af impulser og årsager mod omgivelserne, der er af udpræget dræbende og lemlæstende karakter, og dette medfører som følge af skæbneprincippet konsekvente virksomhed, at det senere selv rammes af sådanne dræbende og lemlæstende impulser, hvorved det ganske tydeligt gøres afhængigt af en organismeudskiftningsmetodes eksistens. – Karma- eller skæbneprincippet må altså betragtes som den sjette og sidste faktor ved reinkarnationsprincippet mekanisme.

Konklusion

7.

Ved reinkarnationsprincippet mekanisme forstås herved det sæt drivende faktorer, der motiverer og udløser den særlige metode, at Jeget i visse perioder af sit evige liv erstatter enhver opslidt eller forulykket fysisk organisme med en ny fysisk organisme og derigennem fornyer sit sans- og manifestationsmæssige tilknytningsforhold til den fysiske verden.

Og dette sæt faktorer er:

1. Urbegæret, 2. kontrastprincippet, 3. livsenhedsprincippet, 4. talentkerneprincippet, 5. nødvendigheden af fysisk erfaringsdannelse samt 6. karma- eller skæbneprincippet.

Reinkarnationens teknik

8.

For det vesterlandske menneske er det som sagt problemet med, hvordan man atter kommer ind i moders liv, der udgør den største hindring for at forstå og acceptere reinkarnationstanken, og Martinus har derfor gjort sig betydelige anstrengelser for at belyse dette emne. Således oplyser Martinus i korthed følgende:

Ved den fysiske organismes død erstattes den hidtil førte fysiske tilværelsesform med en rent åndelig tilværelsesform, en tilværelsesform, hvis natur vi i det følgende kapitel skal sætte os nærmere ind i. Denne åndelige tilværelsesform strækker sig over en kortere eller længere periode afhængigt af, hvilken type væsen der er tale om, samt hvor højt bevidsthedstrin det repræsenterer. Under forløbet af denne åndelige tilværelsesperiode modnes væsenet som følge af evige på kredsløbsprincippet mekanisme baserede kosmiske love langsomt til atter at skulle gøre en entré i den fysiske verden således at forstå, at et mere eller mindre ubevidst begær herefter automatisk og ganske gradvis opstår samtidig med, at evnen til atter at forbinde den sjælelige struktur med den fysiske materie kommer i stand – ligeledes automatisk og ganske gradvis. På et givet tidspunkt er væsenet rede til at gennemføre re-inkarnationen eller genfødslen, der normalt foregår på den måde, at det automatisk forbinder sit skæbneelement og dettes forråd af talentkerner med génkomplekset i en gennem et fysisk samleje befrugtet ægcelle, hidrørende fra væsener af samme art som det selv, og som allerede i forvejen befinder sig på det fysiske plan. Jævnfør analyserne i lektion 22 virker nemlig et sådant génkompleks som både et antenne- og forstærkersystem for de energier og kræfter, der udstråler fra et nærmere bestemt væsens skæbneelement. Men det skal tilføjes, at der for at inkarnationen i praksis kan gennemføres stilles krav til, at resonans opnås mellem udstrålingen fra skæbneelementet på den ene side og energi- og svingningstilstandene i génkomplekset på den anden side, hvad der

uden videre indebærer en vis udvælgelsesvirksomhed. For et givet, inkarnationsmodent individ er det altså ikke ethvert g nkompleks, der frembyder inkarnationsmuligheder; tværtimod hersker der meget strenge lovm essigheder på dette område, lovm essigheder, som det på grund af pladshensynet desv erre ikke er muligt at komme nærmere ind på i nærværende fremstilling. Blot skal det betones, at det er disse på resonans- og b lgel ngdeprincipper baserede udv lgelseslove, der garanterer, at f.eks. katte ikke inkarnerer ind som hundehvalpe og køer ikke som smågrise; men det er de samme udv lgelseslove, der garanterer, at f.eks. et menneskev esen kun kan inkarnere ind i forhold, bl.a. for ldreforhold, stats- og samfundsforhold, arv, kultur- og miljøforhold, sygdoms- og sundhedsforhold m.v., som det sk bnem essigt er på bølgelængde med. Deraf netop navnet "sk bnelementet" som betegnels  for det levende væsens samlede sum af talentkerner – sk bnbestemmende talentkerner (se eventuelt lektion 22, 23 og 24).

Som sikkert enhver vil kunne forstå rummer dette emne stof til et helt specialkursus for sig, og vi kan derfor ikke i nærværende kursus gå nærmere ind på det. Blot skal det fastslås, at selve inkarnationen tager sit udgangspunkt i, at et diskarneret v esen (et v esen, der fører den rent åndelige tilværelsesform) automatisk forbinder sit sk bnelement med génkomplekset i en befrugt t, fysisk ægcelle, som sk bnelementet er på "bølgelængde" med. Med fuldbyrdelsen af denne forbindelse bliver v esenet atter knyttet til den fysiske materie, og det på en sådan måde, at det efter en vis periode (fosterperioden) ved hjælp af talentkernebeholdningens vekselvirkning med og indflydelse på génkomplekset kan have organiseret en materiekombination, der sætter det i stand til på ny at føre en fysisk tilværelse, nemlig en materiekombination, der har karakter af en ny, til at begynde med ganske vist sp d fysisk organisme. Det har kort sagt fuldbyrdet reinkarnationsprocessens kredsløb og befinder sig på ny i sans - og manifestationsm essig tilknytning til den fysiske verden. – Det har atter indfundet sig i livskunstens fascinerende skole.

Eksempler på reinkarnation en miniature

9.

Da det udelukkende er en rent rapporterende fremstilling af Martinus Kosmologi, vi i nærværende kursus har med at gøre, foretages der ikke fra undertegnede side noget forsøg af betydning på at skabe bevisførelse for rigtigheden af Martinus' synspunkter. Dette gælder også med hensyn til nærværende fremstilling af reinkarnationsprincippet. Heller ikke her gøres der noget forsøg på i egentlig forstand at argumentere for synspunkternes rigtighed, selvom sådanne argumenter for ikke mindst dette emnes vedkommende sikkert i høj grad ville blive påskønnede af læseren. Synspunkterne fremlægges blot enkelt og fordringsl st som en kortfattet og systematiseret skildring af det verdensbillede, Martinus gennem sin kosmiske indvielse blev bevidst om.  nsker læseren derfor at gøre sig bekendt med netop de argumenter, gennem hvilke bl.a. reinkarnationsideen søges bevist som i det mindste en overvejende sandsynlig, teoretisk kendsgerning, må vi anbefale vedkommende at fordybe sig i et studium af Martinus' eget personlige hovedværk "Livets Bog".

10.

Såvel de foranstående som de efterfølgende analyser i nærværende kursus vedrørende reinkarnationsprincippet b r også ikke betragtes som forsøg på at bevise påstanden om reinkarnationsl rens overensstemmelse med virkeligheden, men blot som slet og ret en præsentation af de synspunkter, der dominerer i Martinus' kosmiske verdensbillede. Og blandt disse synspunkter skal vi endnu fremdrage  t, hvilket vi forøvrigt vil lade tjene som afslutning på omtalen af netop reinkarnationsprincippet.

Martinus fremhæver, at der i tilværelsen gives adskillige eksempler på, at reinkarnationsprincippet ytrer sig en miniature. Dermed mener han, at det ikke virker i sin fulde udstrækning, men kun delvis. Som eksempel på en sådan delvis eller ufuldstændig reinkarnationsproces fremhæver Martinus i særlig høj grad den organismeudskiftning, som i vid udstrækning finder sted i insekternes verden. Vi ved f.eks., hvordan den strålende guldsmed starter sin fysiske tilværelse som et æg i vandet i en sø, mose eller dam, hvordan dette æg stadium siden afløses af et larvestadium med flere hudskifter (som ligeledes udfolder sig i vandet), der igen afløses af et flyvestadium eller rigtigt guldsmedestadium, der som bekendt udfolder sig i luften oven for vandet. Vi ved også, hvorledes f. eks. den smukke, hvide kålsommerfugl begynder som æg – i dette tilfælde på landjorden – og siden forvandler sig til en larve, der igen forvandles til en puppe, hvilken igen slutteligt forvandler sig til den smukke, flyvefærdige sommerfugl. Og i netop disse tilfælde af delvis organismeudskiftning – hævder Martinus – har vi præsenteret for os eksempler på, at reinkarnationsprincippet virker en miniature. Og at det ikke er uberettiget at benytte udtrykket organismeudskiftning, vil enhver, som f.eks. kender noget til sommerfuglens livscyklus, være klar over. Således er forvandlingen fra larve gennem puppe til flyvefærdig sommerfugl af så gennemgribende – ja, næsten mirakuløs art, at der faktisk er tale om en regulær organismeudskiftning..... “Larven, der har fem par gangredskaber og en mund, forvandles nemlig til en slank sommerfugl med tre par tynde ben samt to par flotte vinger, og samtidigt ændres munden til en sugesnabel. I løbet af puppestadiet, under hvilket denne forvandling altså foregår, ser man ikke noget -dyret ligger som i dvale uden at tage næring til sig, men der foregår uhyre mange forandringer, både med hensyn til dets form og de indre organer. Efter nogle ugers forløb sker dette naturens vidunder. Den sorte kokon sprænges, og forvandlingen er fuldbyrdet, idet larven nu er blevet til en prægtig sommerfugl”. (Redigeret citat fra POLITIKENS historie om stikkelsbærmåleren, lørdag den 15. juni 1963.)

Men det er ikke blot inden for insekternes samfundsorden, vi møder eksempler på, at reinkarnationsprincippet virker en miniature. Også dette, at buske og træer udskifter deres bladkroner, at hummeren skifter sin skal, at slanger og snoge skifter ham er eksempler på ufuldstændige reinkarnationsprocesser. Ja, endog den forandring, der sker med et menneske under dets vandring gennem barndom, ungdom, manddom og alderdom, må betragtes som et eksempel på ufuldstændig organismeudskiftning og dermed som et udtryk for, at reinkarnationsprincippet virker en miniature. Reinkarnationsprincippet afslører sig herigennem som et nøjagtigt lige så fundamentalt og gennemgribende princip som alle de andre store skaberprincipper, vi har mødt. Og hvad mere er: det udgør i virkeligheden et princip, som det i høj grad ligger inden for mulighedernes grænse at gøre til genstand for udstrakt, empirisk udforskning, en udforskning, som i det øjeblik, den gribes tilstrækkeligt konsekvent og rationelt an, uden for al tvivl vil vise sig at være af den største erkendelsesteoretiske betydning for såvel det enkelte menneske i hverdagen som for hele menneskeheden.

Angående henvisninger til Livets Bog vedrørende inkarnationsprincippet se eventuelt: L.B. I, stk. 278-88, L.B. II, stk. 319-33, 384, 421-28, 463-67, 585, 595-603, L.B. III, 703-52, 1018-43.

Spørgsmål til lektion 34

1. Hvordan kan analyserne af det levende væsens udødelighed harmonere med den kendsgerning, at ethvert levende væsen også er undergivet dødens proces?
2. Hvilken er den eneste naturlige årsag til dødens indtræden?

3. Hvorfor er Jeget afhængigt af det sans- og manifestationsmæssige tilknytningsforhold til den fysiske verden?
4. a) Hvordan bøder Jeget på tabet af en fysisk organisme, og b) hvad kalder man denne metode?
5. Er læren om reinkarnation noget, Martinus indfører i verden?
6. Hvilket kosmisk hovedskaberprincip er reinkarnationsprincippet en variant af?
7. Nævn venligst de seks faktorer, der tilsammen danner reinkarnationsprincippets mekanisme.
8. På hvad måde ytrer livsenhedsprincippet sig i den fysiske organisme?
9. Hvorfor opstår der efterhånden et større og større modsætningsforhold både mellem den fysiske organismes indehaver og dens mikrovæsener samt mellem dens mikrovæsener indbyrdes?
10. Hvorledes giver det i spørgsmål 9 omtalte modsætningsforhold sig udslag i praksis?
11. På hvad måde gør talentkerneprincippet en organismeudskiftningsmetode aktuel?
12. Hvorfor er den fysiske erfaringsdannelse så vigtig for væsenet?
13. Hvad er visdom?
14. Hvorfor gør karma-princippet en organismeudskiftningsmetode aktuel?
15. Hvordan bærer det diskarnerede væsen sig i praksis ad med atter at komme ind i moders liv?
16. Kan et givet inkarnationsmodent individ inkarnere ind i hvilken som helst befrugtet ægcelle, og i benægtende fald: hvorfor ikke?
17. Hvad forstår Martinus ved eksempler på reinkarnation en miniature?

Løsningen til lektion 33's opgavetillæg

- 1) Moderenergien
- 2) I dannelsen af kredsløbstilstande
- 3) Et afsluttet begivenhedsforløb, hvis udgangspunkt og slutpunkt er principielt sammenfaldende
- 4) Faktorerne: Jeget, urbegæret, bevægelses- og kontrastprincippet
- 5) En fundamentalrytme bestående af fire grundstadier, nemlig et sultstadium, et skabelsesstadium, et oplevelsesstadium samt et tilfredsstillelses- og mættelsesstadium, hvilke stadier afløser hinanden i den her angivne rækkefølge
- 6) Det udløser et kontrastbehov hos Jeget, hvilket kun kan tilfredsstilles gennem urkredsløbets permanente fuldbyrdelse
- 7) Sultstadiet = vinter, skabelsesstadiet = forår, oplevelsesstadiet = sommer og mættelsesstadiet = efterår
- 8) Ja

9) Den, at urkredsløbene gennem hukommelseslegemets talentkerneskabende virksomhed står i forbindelse med hinanden og herigennem danner en uafbrudt kredsløbskæde.

P.B.-J.

NB. Disse svar er godkendt af Martinus